

5.) SZENT CÄCILIA LEGENDÁJA.

Irta Girardin Emilia asszony.

E hölgyet egykor Róma szülte,
Kincsekre dús, előkelő;
A szent hitért hogy üdvözlne,
Meghalt e nő.

Istent dicsérvén nappal, éjjel,
Hallatta édes szent dalát,
Az angyal is leszállva kéjje
Lesé szavát.

Hymnust dalolt szent istenéhez,
Mikor már intett a halál:
A bakó is fájdalmat érez,
S döbbenve áll.

Lelankad tétlen durva bárdja,
A kedves főt lecsapni fél,
A dalra hallgat és bevárja,
Mig véget ér.

A bakó sújt és szörnyű sebben,
Lelankad most a szende fő,
Megláthatod kivésve kőben
Mint szenved ő!

A fájdalom szétzúzta keblét,
Dal volt utolsó sóhaja,
Arany öltönyben eltemették,
Nincs több baja.

Sirját keresték s föltalálták,
Templom márványa rejti most,
Hallgatja búsak szent imáját,
S kegyelmet oszt.

Mereng a vándor hogyha látja,
A romtetőt a hol lakott,
Le a kőre térdel, s imádja
A szentet ott.

Ha jó a télszak minden évvel,
Buzgó hivek térdelnek itt;
Ünnepli dallal, szent zenével,
Nevét a hit.

Minden művészet hódol néki
És versenyezve áldja mind,
Rafael nagy vásznáról égi
Alakja int.

Dicskőr borul a drága főre,
A lantra hull arany haja
Oh szent Cäcilia,
Az égi dalnak vagy anyala.

Szent szüz! jelképe a zenének,
Dala békét, áldást lehel,
A lángész magas ihletének
Menyből felel.

6.) STABAT MATER.

Inflammatu et accensus,
Per te virgo sim defensu
In die iudicii.

Fac me cruce custodiri
Morte Christi praemuniri
Confoveri gratia.

Vasárnap január 20-án, 1878

AZ ORSZÁGOS MAGYAR KIR. ZENEAKADÉMIA HELYISÉGÉBEN

déli 11 órakor

ZENÉSZETI MATINÉE.

RENDEZI A BUDAPESTI LISZT-EGYLET

NAGYMÉLTÓSÁGU

Dr. HAYNALD LAJOS

KALOCSAI ÉRSEK URNAK

(AZ EGYLET MAGAS PÁRTFOGÓJÁNAK ÉS ELNÖKÉNEK TISZTELETÉRE)

25 éves püspöki jubileumának alkalmából

ZENEAKADÉMIA
LISZT MÚZEUM

MŰSOR:

1. «Üdvözlés» vegyes kar ... ENGESZER M.
2. «Sellő» ballada Gyulay Pál költeménye után, nagy zenekarra szerző MIHALOVICH Ö.
zongorán 4 kézzel előadják: Liszt F. és a szerző.
3. «Fent és alatt» Cantate magán soprán, alt, tenor, bass és vegyeskarra. VÉGH J.
Kauzer-Gerster Berta, Benza-Pejacsevich Anna urhölgyek,
Scherrübl Henrik és Vogl Alajos urak.
4. a) «Üdvözlés ó drágalátos» magyar egyházi dallam.
b) «Hymnus» költemény Vörösmartytól ... Gr. FESTETICS L.
Harmoniumon előadja gróf Festetics L.
5. «Szent Cäcilia» legendája, magán soprán és vegyes karra ... LISZT F.
Kauzer-Gerster Berta urhölgy.
6. «Tanulmányok» balkézre (études) ... ZICHY G.
Zongorán előadja gróf Zichy G.
7. «Inflamatus» Stabat Materből, magán ének soprán és vegyes karra ... ROSSINI
a magánrészt előadja Kauzer-Gerster Berta urhölgy.

1.) ÜDVÖZLET.

Irta Murányi Kálmán.

Örökre gyúl szivünk e nap
S az Urnak, áldva hálát ad;
Ki az igazt nem hagyja el
S tetézi bön kegyelmivel.

Vezérünk és kegyes urunk,
Kinek e nap mi hódolunk,
A jót s nemest ápolja ő,
E szép honban az úttörő.

Halld meg Atyánk miért esdünk,
Éltesd soká jó elnökünk!
Ki néked és a honnak élt,
Nyerjen Tőled egykor babért!

2.) GYULAY PÁL

«SELLŐ» című balladájának tartalma.

Hold fényénél, a Duna partján, kedveséről álmodozva mereng egy ifju. Felzajlik a hab, s kél a hullámokból a vizek tündérének — Sellőnek — bájos alakja. Énekket, hő szerelmi vallomással csalogatja az ifjut; ez hiába küzd a túlvilági szépség csábjai ellen, hiába idézi fel kedvesének emlékét: a tündér szerelme daemoni tüzre lobban fel benne; ellentállásra képtelen és Sellő tárt karjaiba dől, s lesülyed az örvény mélyébe. A haldokló jajsza elhangzik a habok morajában, melyek a természet könyört nem ismerő közönyével nyugodtan gördülnek tovább.

3.) FENT ÉS ALANT.

Tompa Mihálytól.

Kél s jár a nap dicső fenséggel,
Sugárait lövelli széjjel,
E millió arany csatornán
Fényt, életet s bőséget ontván,
Midőn leszáll ágyas házába,
A halovány hold lép nyomába,
S az éjszakában felragyognak
Seregei a csillagoknak.
Mérhetlen a szám és a távol,
Honnan titkos lényök világol . . . !
Törvény, rend és erő mivolta
Nem változott s egy kezdet óta . . .

A rét mosolyg, — a zsenge zöldbe
Virító himzet van beszöve;
Bornak, kenyérnek szülő anyja:
Halom s tér áldását mutatja.
Itt kútfejek buzognak, s a fák
Virággal és gyümölcsessel rakvák,
Ott szárnyas röppen, csörtet a vad
A vadonban, melyet szél zaklat;
S míg a tenger szűk medenczében
Forr, hánykolódik szörnyűképen,
Hogy reng, zúg a mélységes padlan:
. . . . Hegyek megállnak mozdulatlan.
— Mily dús, kies a föld!

Mily nagy s örök a meny!

És a mi csak van e világon
Nagy, szép, erős: nézvé, csodálom
A föld kincsét, az égnek titkát . . .
S gyönyört ad minden, mit szemem lát!
S van e magasztosb érzet ennél:
Hogy mig szemem lát, lelkem eszmél,
És fent s alant röpitve szárnya:
Megy tartományról tartományra
S a szót, mit a mindenség hallat,
Szólván mint a vész, vagy fuvallat —
Megértem, — és a hang szivemből
Élő beszédbe visszazendül . . .
— Mily boldog az ember!

ZENEAKADÉMIA
LISZT MÚZEUM

Aug. 9.